

[Ole Espersen]

Jeg vil være sikker på, at jeg har forstået hr. Bjørn Elmquist rigtigt. Jeg opfattede det således, at han ville finde det rimeligt, hvis det ikke var lokaliteterne, f.eks. et hospital, der var afgørende for, om en rumaflytning kunne finde sted, men derimod de personer, som kommunikationen vedrørte. Og så vidt jeg forstod, sagde hr. Bjørn Elmquist, at det, vi skal sikre os imod, er, at samtaler mellem lægen og patienten aflyttes. Er det rigtigt forstået?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter den indgående debat, der har været om dette kapitel i retsplejeloven, kan jeg vist nøjes med at komme med nogle få bemærkninger, og det skal være en tak for det arbejde, der er gjort i retsudvalget, og for, at man nu ønsker dette kapitel i retsplejeloven om indgreb i meddeleleshemmeligheden gennemført. Jeg havde selvfølgelig gerne set, at også den øvrige del af mit forslag om ændring af retsplejeloven, afsnittet om agenter og afsnittet om den civile retspleje, var blevet gennemført, men jeg vil så genfremsætte disse afsnit til efteråret, og det bliver antagelig i uændret skikkelse, medmindre det skulle fremgå af en beretning fra retsudvalget, at man ønsker at inddrage nye synspunkter.

Der er gjort mange bemærkninger om de ændringsforslag, der er stillet. Det var ingen overraskelse, at der kom et ændringsforslag om, at der også skulle være tale om advokatbeskikkelse i sager om statens sikkerhed. Så vidt jeg husker, havde hr. Ole Espersen allerede før lovforslagets fremsættelse bebudet, at man ville komme med et sådant ændringsforslag, og når man nu ønsker denne udvidelse – i modsætning til, hvad strafferetsplejeudvalget foreslog i sin betænkning – synes jeg, det er fornuftigt, at man følger det forslag, jeg kom ind på i min fremsættelsestale, at det er en særlig kreds af advokater, der skal udføre dette arbejde.

Der er jo også stillet et andet ændringsforslag, som går ud på, at man ikke skal kunne anvende tilfældighedsfundene på samme måde, som man kan i dag. Jeg forstår selvfølgelig godt motivet til det, nemlig at der skal være fairness, men jeg synes alligevel, man burde have været tilfreds med den ordning, vi har i dag, hvorefter retten kan afvise anvendelsen af sådanne beviser. Vi må jo være

opmærksomme på, at der i grove tilfælde kan være situationer, hvor man afskærer muligheden for at føre bevis og få de pågældende dømt.

Lad mig nævne et eksempel. Det kan være den situation, at politiet på grundlag af mistanke om narkotikakriminalitet aflytter en telefon og i den forbindelse får oplysning om et drab. Politiet vil i så fald – også efter det ændringsforslag, der er stillet – kunne bruge oplysningen som bevis i retten, da manddrab jo er en forbrydelse, som i sig selv giver grundlag for aflytning. Hvis oplysningen derimod ikke giver fuldt tilstrækkeligt grundlag for at rejse tiltale for manddrab, men kun for overtrædelse af straffelovens bestemmelser om vold eller om den, der på hensynsløs måde volder nærliggende fare for andres liv, vil oplysningen efter SFs og det radikale venstres ændringsforslag ikke kunne anvendes som bevis i retten, og det synes jeg er en uheldig situation. Derfor kan jeg ikke anbefale, at man stemmer for dette ændringsforslag.

Jeg har forstået, at forskellige ordførere ønsker, at der bliver en yderligere behandling i retsudvalget, muligvis også et samråd, og at det er den sag fra rigshospitalet, som man har beskæftiget sig med de sidste dage, der giver en særlig anledning til at se på, om loven er udformet på den rigtige måde.

Jeg vil da gerne sige efter at have konstateret det, at sagen er behandlet ved retten og kendelsen er i orden, og jeg skal i øvrigt sige i forbindelse med dette lovforslag, at det indeholder jo i § 782, stk. 2, en nærmere regulering af bl.a. sådanne aflytningstilfælde som det, vi er blevet orienteret om af pressen skete på rigshospitalet.

Efter lovforslaget må aflytning ikke foretages, når det drejer sig om den mistænkte forbindelse med personer, som efter reglerne i § 170 – reglerne om læger, præster og advokater – er udelukket fra at afgive forklaring som vidne, og skulle der i forbindelse med en aflytning fremkomme materiale vedrørende den mistænkte forbindelse med sådanne personer, skal dette materiale efter retsplejelovens § 791, stk. 3, straks tilintetgøres.

Det er altså den bestemmelse, der kommer ind i forbindelse med den lovgivning, vi påtænker. Det indebærer, at man beskytter den mistænkte forbindelse med bl.a. læger, og som svar på hr. Leif Hermanns spørgsmål